

До
Научното жури за провеждане на конкурс
за „доцент“ по професионално
направление

3.6. Право (Гражданско и семейно право)
в ЮФ на СУ „Св. Климент Охридски“,
обявен в ДВ, бр. 44/29.05.2018 г.

СТ А Н О В И Щ Е

от доц. д-р Златимир Орсов – катедра „Гражданскоправни науки“ на Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ като член на научното жури, назначено със заповед № РД-38-410/18.6.2018 г. на Ректора на СУ „Св. Кл. Охридски“

относно: оценяване на кандидатите в конкурса за заемане на академичната длъжност „доцент“ по професионално направление 3.6 Право (Гражданско и семейно право) в Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски

Уважаеми членове на научното жури,

Условията и реда за заемане на академичната длъжност „доцент“ в обявения конкурс по професионално направление 3.6 Право (Гражданско и семейно право) в Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ се определят с чл.29 – чл.29в от ЗРАСРБ в редакцията му до измененията на този закон, обнародвани в ДВ, бр. 30 от 3.4.2018 г., тъй като процедурата е открита и не е завършила преди влизането в сила на тези изменения на 4.5.2018 г. – §40 от ПЗР на ЗИД на ЗРАСРБ, обн. ДВ, бр.30/2018 г.

Единствен кандидат в конкурса е Красимир Любенов Димитров. Той отговаря на формалните изисквания по чл.24, ал.1, т.1 и 2 от ЗРАСРБ – придобил е образователната и научна степен „доктор“ по професионално направление 3.6 Право – диплома № РУ-НС-2011-09, издадена от РУ „Ангел Кънчев“ на 18.10.2011 г., и повече от две академични години заема академичните длъжности „асистент“

и „главен асистент“ в Юридическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“ – от 1992 г. до сега, а от 2013 г. заема академичната длъжност „доцент“ в Юридическия факултет на РУ „Ангел Кънчев“, от 2018 г. е декан на този факултет.

В продължение на 26 години в Юридическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“ д-р Красимир Димитров е водил семинарни занятия по Гражданско право – Обща част, семейно и наследствено право, облигационно право, търговско право. Чел е лекции по семейно и наследствено право и гражданско право в ЮФ, във ФНПП и във ФП и по основи на частното право във ФФ на СУ „Св. Кл. Охридски“.

Кандидатът е представила за участие в конкурса следните научни трудове:

- една монография:

Нотариални производства (второ актуализирано издание), София: Сиела, 2018, 151 страници;

- пет статии:

1. Относно процедурата по вписване на актове в различни съдебни райони. – Собственост и право, 2017, № 11, 53-56;

2. Относно страните и участниците в нотариалното удостоверяване на договора за аренда в земеделието. – Собственост и право, 2017, №5, 58-61;

3. Относно задължението на нотариуса по чл.25, ал.2 от Закона за нотариусите и нотариалната дейност. – Собственост и право, 2016, № 11, 58-63 (съавт.: М. Помакова);

4. Задължен ли е нотариуса при удостоверяване на правна сделка с недвижим имот да проверява и уведомява страните за наличие на ипотека? – Собственост и право, 2016, № 8, 64-72 (съавт.: М. Помакова);

5. Младежката безработица в семейството. – В: Младежката безработица. Социални и правни проблеми. С.: Сиела, 2000, 41-46.

- едно учебно помагало:

Правна клиника. Практическо ръководство. С.: Сиби, 2006, (В съавторство; авт.: Гл.4. Обезпечаване дейността а правните клиники, 82-100; Гл.5. Методология на клиничното обучение, 101-108).

Представените научни трудове отговарят на формалните изисквания на чл.24, ал.1, т.3 от ЗРАСРБ – никой от тях не повтаря дисертационния труд „Правно положение на нотариуса и Нотариалната камара“, въз основа на който Красимир Димитров е придобил образователната и научна степен „доктор“.

В приложимото към настоящия конкурс законодателство няма легално определение за „монография“, но според общоприетото разбиране в правната наука за съдържанието на това понятие книгата на д-р Красимир Димитров „Нотариални производства“ може да се определи като монография, тъй като е в обем от 153 страници и е систематично, оригинално и изчерпателно научно изследване на понятието и видовете нотариални производство по законодателството на Република България. Изложението е структурирано в седем глави, а те от своя страна – в параграфи, някои от които, в съответствие с предмета на изследването, са структурирани в точки. В началото на монография е представено съдържанието ѝ, а в края – библиографията. Структурата на изложението е логична и дава възможност на читателя да се ориентира бързо в съдържанието на работата и във връзките между отделните му части.

Монографията се разглежда общите и особени въпроси на нотариалните производства. След приемането на ЗННД, на ГПК от 2007 г. и на Семейния кодекс от 2009 г. в българската правна книжнина тези въпроси не са били предмет на монографично изследване.

В първата глава авторът прави преглед на становищата относно понятието „нотариално производство“ и въз основа на анализ на разпоредбата на чл.569 от ГПК и на ЗННД той дава оригинални дефиниции за „нотариално производство“ и „нотариални удостоверявания“, както и определя видовете нотариални удостоверявания. Разгледани са общите правила за нотариалните производства, като следва да се открие изложението относно страните и участниците в нотариалното производство, спирането и прекратяването на нотариалното производство и отказът за извършването му.

Във втората глава на монографията е разгледан нотариалният акт за правна сделка – общите правила за извършването на това производство, детайлно са разгледани необходимите проверки, които извършва нотариуса преди да предприеме същинските удостоверителни действия, разгледани са общите и особени въпроси на същинските нотариални действия, както и особеностите на производството, когато проектът за нотариален акт е изготвен от нотариуса.

В третата глава на монографията са разгледани особеностите на производството по издаването на констативен нотариален акт – понятието, правната същност, приложното поле, общите правила за производството и видовете констативни нотариални актове.

В четвъртата глава на монографията са разгледани последователно видовете нотариални заверки и са обсъдени проблемите при извършването на нотариалната покана и констативния протокол.

Петата глава на монографията е посветена на нотариалните производства, свързани със завещателни разпореждания, вкл. отмяната на завещание с нотариален акт.

В шестата глава са разгледани нищожните и неистински нотариални удостоверявания и правните им последици.

В седмата глава са разгледани проблемите на поправката и обезсилването на нотариалните удостоверявания.

Научните и научно-приложните приноси на монографията на д-р Красимир Димитров са следните:

- определянето на понятията „нотариално производство“ и „нотариално удостоверяване“ в съответствие с действащия ГПК и ЗННД;

- обосновката на тезата, че чл.575 от ГПК не урежда изчерпателно забраните за извършване на нотариално производство и че към тях следва да се добавят забраните, следващи от чл.23 от ЗННД – нотариусът няма право да извършва нотариално производство, когато се намира в особени отношения със страна в това производство, които пораждат основателно съмнение в неговата непристрастност (напр. помощник-нотариус, служител в нотариалната кантора и др.);

- изводът, че помощник-нотариусът може да извършва нотариални действия както при отсъствие на нотариуса от района му на действие, така и при отсъствието му от нотариалната кантора и при невъзможност да изпълнява функциите си;

- изводът, че нарушението на изискването за извършване на нотариално удостоверяване, подлежащо на вписване, до 2 часа пред края на работното време на Службата по вписванията, не води до неговата недействителност, а може да ангажира само имуществена или дисциплинарна отговорност на нотариуса;

- анализът на особеностите на нотариалното производство в случаите, когато проектът за нотариален акт е изготвен от нотариуса;

- анализът на особеностите на нотариалното удостоверяване на подпис и на съдържание, извършени едновременно;

- изводът, че е недопустимо хипотезата „невръчена нотариална покана“;

- предложенията de lege ferenda относно подреждането на брачните договори с самостоятелна книга и относно срока за съхранението им.

Основната критична бележка към монографията е отсъствието на анализ на съдебната практика по въпросите, които са разгледани в нея.

Научно-приложният принос на статията „Относно процедурата по вписване на актове в различни съдебни райони“ се състои в аргументацията на извода, че последващия съдия по вписванията не извършва повторно нотариално производство по вписване, че няма право да проверява и да отменя постановеното от предходния съдия по вписванията, а само разпорежда да бъде извършено технически вписването чрез подреждането на акта в съответната книга в неговата служба.

Научно-приложният принос на статията „Относно страните и участниците в нотариалното удостоверяване на договора за аренда в земеделието“ се състои в аргументацията на извода, че не е нужно участникът в нотариалното производство да притежава право на собственост върху земеделската земя – обект на договора за аренда, а е достатъчно той да е надлежно упълномощен от съсобственици, притежаващи повече от половината от земеделската земя.

Научно-приложният принос на статията „Относно задължението на нотариус по чл.25, ал.2 от Закона за нотариусите и нотариалната дейност“ се състои в извода, че неизпълнението на задължението на нотариуса да извърши проверка за наложена обезпечителна мярка по ЗПКОНПИ може да има за последица само неговата отговорност по чл.74 от ЗННД и че при наложена обезпечителна мярка нотариалното производство може да се извърши, ако страните знаят за нея и желаят извършването му.

Научно-приложният принос на статията „Задължен ли е нотариуса при удостоверяване на сделка с недвижим имот да проверява и уведомява страните за наличие на ипотека?“ се състои в извода, че такова задължение за нотариуса може да възникне само на договорно основание – ако му бъде възложено отстраните по чл.22 от ЗННД, но във всички случаи той е длъжен да уведоми страните за възможността да бъде извършена такава проверка.

Научно-приложният принос на статията „Младежка безработица в семейството“ се състои в изследването на връзката между младежката безработица и сключването на брак, раждането на дете, осиновяването, настойничеството и попечителството.

Научно-приложният принос на написаните от д-р Красимир Димитров две глави в учебното помагало „Правна клиника. Практическо ръководство“ се състои в това, че те са единствените в българската юридическа литература, в които се разглеждат методологията на клиничното обучение в юридическите факултети и обезпечаването на дейността на правните клиники.

В заключение: научните трудове, които д-р Красимир Димитров е представил в конкурса за заемане на академичната длъжност „доцент“ по професионално направление 3.6 Право (Гражданско и семейно право) в Юридическия факултет на СУ „Св. Сл. Охридски“, обосновават извода ми, че научното жури следва да го обяви за спечелил този конкурс и да предложи той да бъде избран на тази академична длъжност.

София, 15 октомври 2018 г.

доц. д-р Златимир Орсов